

Títol del projecte: “Hay una red muy basta, un océano de posibilidades”

En aquest moment, el realisme és potser el mitjà menys adequat per a comprendre i retratar les increïbles realitats de les nostres existències. Qui crea fantasies, ja sigui utilitzant els antics arquetips del mite i la llegenda o els moderns de la ciència i la tecnologia, poden estar parlant tan seriosament com qualsevol sociòleg, i de manera molt més directa, sobre com es viu la vida humana, com es podria i com s'hauria de viure.

Ursula K. Leguin

“Hay una red muy basta, un océano de posibilidades” és un projecte que vol construir, mitjançant el format expositiu i a través de diferents processos visuals i escultòrics, un escenari de ficció especulativa ideat a partir de l'apropiació de subtítols de pel·lícules i sèries de ciència-ficció. Com a persona sorda els subtítols em són necessaris per a entendre qualsevol tipus de contingut audiovisual. En aquest sentit, cinema i subtítols són elements indissociables per a mi. A partir de l'apropiació dels subtítols -que amb aquesta proposta adquireixen importància respecte a la imatge o el so- s'articulària una altra narració de ciència ficció situada en un espai i temps indefinit i on les construccions de gènere, sexe, capacitat, raça, espècie i classe s'haurien dissolt. Aquesta narració, doncs, estaria profundament travessada pel pensament feminista i les teories queer/cuir i crip. És important remarcar que el cinema en general, però sobretot al cinema de ciència-ficció en particular, és un gènere que sol estar produït des de la perspectiva de l'home cis sense cap tipus de diversitat funcional, heterosexual, blanc i occidental. Així, la decisió d'apropiar-me d'aquesta mena de pel·lícules per a generar aquest tipus de relat no és gratuït. Amb aquest projecte m'interessa observar el que succeeix quan es descontextualitzen els subtítols del seu format original, quedant al descobert un ampli marge d'interpretació que permet generar narratives construïdes des d'un altre punt de vista. Així mateix, la decisió de treballar únicament amb els subtítols obviant la resta de la imatge que apareix en el fotograma vol recuperar la idea del text ‘Plaer visual i cinema narratiu’ escrit per Laura Mulvey, en el qual utilitza la teoria psicoanalítica com una arma política per a posar de manifest com l'inconscient patriarcal ha estructurat la forma fílmica.